

senere sin Erkendelse af at være skyldig tilbage, er Nævningernes Medvirkning nødvendig, og Forhandlingen maa i fornødent Fald gentages." Det bliver en rar Forestilling. I Praksis vil det ikke blive saaledes, thi ingen Dommer vil løbe den Risiko. Jeg vilde det i alt Fald ikke. Jeg vilde, hvad end tiltalte siger, sige: Nej, der sker ikke nogen Forandring, Nævningerne sidde der, nu skulle de holde Pinen ud. Saa føres der en hel stor Forhandling, som er ganske meningsløs, fordi tiltalte har sagt, han er skyldig, og ikke tager det tilbage, men den maa føres af Hensyn til, at jeg ellers risikerer, at han, naar Nævningerne ere gaaede, siger: Jeg tager Tilstaaelsen tilbage, og jeg saa maa høre Retten og igen begynde at indkalde Nævningerne.

Man kan sige, at det er ikke nogen praktisk Ordning, men det kan naturligvis gøres. Det er uheldigt, at det skal være saaledes, men det kunde man jo endda nok finde sig i. Men en anden Ting er, at jeg tror, at der i hele denne Bestemmelse om, at egen Tilstaaelse kan tages tilbage paa ethvert Trin, ligger en Erkendelse — ganske ubevidst, naturligvis — fra Forslagsstillerens Side af, at det kan slet ikke gaa, at de Garantier, man giver tiltalte, ikke due. Det er jo nemlig ganske klart, at hvis man troede, at de Garantier, som ere givne tiltalte mod Tvang fra Dommerens Side gennem en lang Fængsling o. desl., vare fyldestgørende, saa maatte man sige: Nej, naar han er i den Grad garanteret, maa hans Tilstaaelse være dobbelt saa god som nu. Nu er det Mangelen ved Tilstaaelsen, at man altid kan tvivle, om der ikke er anvendt lidt for haarde Midler, men naar man tror paa sine egne Midler og mener, at de sikre tiltalte, maa man sige: Nu maa Tilstaaelsen være meget bedre end før. Men desuagtet kan den altsaa kaldes tilbage. Jeg maa gøre opmærksom paa, at hvis man vedtager det, vil den danske Proces blive Foregangsmand i den Henseende, thi intet andet Sted i Verden findes noget, som ligner denne Bestemmelse, at tiltalte paa ethvert Tidspunkt skal kunne tilbagetage Tilstaaelsen uden Hensyn til, hvor bestyret den er, og uden Hensyn til, om man kan anføre nogen Grund til det. Noget saadant findes ikke i nogen Proces. Men heller ikke i det daglige Liv er der nogen, som tvivler om, at naar en Mand har afgivet en Tilstaaelse om en Forbrydelse i 12 Nævningers, Dommerens, det store Publikums, Referenternes og Advokaternes

Nærværelse, saa er han skyldig. Man vil maaske sige, at der kan være Undtagelser, han kan være gal, eller det kan være en opofrende Fyr, som vil skjule, at en anden har begaaet en Forbrydelse. Men lad os nu se bort fra disse Tilfælde; er der nogen Mening i at indrette vor Lovgivning saaledes, at det, som siges og tros i Retssalen, er noget ganske andet end det, som siges og tros af alle andre fornuftige Mennesker udenfor Retssalen? Og det vil det jo føre til.

Jeg har lagt Mærke til, at der hos flere af de foregaaende Talere, som have berørt dette Punkt, var en stor Usikkerhed til Stede, og jeg maa tilføje, at jeg selv er lige saa usikker. Der staar ikke andet i Loven — og det er det, som har gjort, at de forskellige Talere have været usikre paa dette Punkt —, end at man er berettiget til paa ethvert Tidspunkt at tage sin egen Erkendelse af Skyld tilbage. Hvad skal man egentlig forstaa ved det? For det første kan man altsaa ikke tage alt, hvad man har sagt, tilbage, det er kun Erkendelsen af Sigtelsens Rigtighed, man kan tage tilbage. Naar man f. Eks. siger til en Mand: Har De skrevet dette Navn under? — altsaa et andet Navn end den sigtedes eget —, og han saa siger: Ja, men den vedkommende har selv givet mig Lov til det, saa ligger ikke deri en Erkendelse af Sigtelsens Rigtighed. Den gaar nemlig ud paa, at der er begaaet Falsk; en Tilstaaelse om det kan han tage tilbage; men hvad han ikke kan tage tilbage, er Tilstaaelsen om, at han har skrevet under. Men lad os nu se bort fra det. Saa staar der ikke andet i Loven, end at „Sigtede er berettiget til paa ethvert Trin af Sagen at tage sin Erkendelse af Sigtelsens Rigtighed tilbage“. Han er altsaa berettiget til at gøre det; men der staar ikke en Smule om, hvad Virkningen deraf bliver. Der kan være to Meninger. Det kan enten være Meningen, at naar han har taget sin Tilstaaelse tilbage, saa er den, som en af Talerne har udtrykt det, aldeles død og magtesløs, saa gælder den slet intet. Altsaa, naar nogen læser op af Retsprotokollen, kan den paagældende sige: Lad være at læse det op; det er dødt og magtesløst, det er mortificeret. Jeg ved ikke, om det er Meningen, men hvis det er Meningen, synes jeg, det er aldeles urimeligt. Jeg vil snarere tro, at Meningen dermed er den, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal have nogen Betydning, maa afhænge af Omstændighederne; for Lovforslaget indfører jo ellers den fri